

Първа глава

За осемнайсетте месеца, през които летях от международното летище в Лос Анджелис, Калифорния, до това в Нюарк, Ню Джърси, и обратно, така и не успях да свикна. Полетът към Ел Ей не ме притесняваше. Поради една или друга причина ми се струваше по-кратък и поносим. Връщането обаче беше същински ад. Може би защото винаги хващах първия полет – още в шест сутринта. Тоест трябваше да съм на летището в пет сутринта, тоест трябваше да изляза от вкъщи... забравете. Дори мисълта за това е твърде депресираща.

Не е за пренебрегване и проблемът с часовите зони. Всъщност летях напред във времето. Може би ценителите на научната фантастика го намират за вълнуващо, но за мен означаваше само едно: че съм загубила няколко часа от живота си, които никога няма да си върна. Излитах преди закуска и кацах в ранния следобед. Добре, но къде се губеше обядът?

Самият полет беше дълъг. Много дълъг. Пет часа и половина. След толкова продължителен престой в самолет ми се искаше да се приземя на някое екзотично кътче, където хората говореха чужди езици – или поне имаха симпатични акценти – и отвсякъде те чакаха плодови коктейли с чадърчета. Беше изключително досадно да слезеш от самолета на място, където всички говорят английски и най-екзотичното нещо, на което можеш да се надяваш, е джинджифилова бира.

Но всеки път, когато стъпех на летището в Нюарк и извървявах привидно безкрайния път до салона за пристигащи пътници, там ме чакаше Бен Кътлър.

Познавах Бен от доста време. Някога беше любимият ми водопроводчик. Преди четири години се превърна в нещо повече.

Много повече. Още от началото на познанството ни оставах без дъх всеки път, когато го зърнех. По-красив мъж не бях виждала в живота си. Обикновено всички го възприемаха по този начин, което беше срамно, тъй като Бен съчетаваше много други положителни качества в себе си. Беше мил. Интересуваха го неща, намиращи се извън собствения му малък свят. Беше го грижа за околните и техните мисли и чувства. Убедила съм се, че повечето хора подценяват добрината.

Освен това беше забавен и очарователен, и остроумен. И ме обичаше. Аз също го обичах. Затова винаги пробягвах последните няколко метра след проверовъчния пункт, за да се хвърля в обятията му.

Последният ми полет, през студения, сив ноември, по нищо не се различаваше от останалите. Хвърлих се на врата му, а той ме вдигна от земята и ме целуна страстно, преди да ме пусне.

– Добре дошла къщи, Мона. Това беше, нали? Край на дългите полети?

Кимнах с глава.

– Да. Дотук бях. Оставам си къщи. И съм изцяло твоя.

Той се усмихна широко, поемайки дамската ми чанта и останалия ми ръчен багаж.

– Хубаво. Да се махаме оттук.

Тръгнахме към багажната лента. При предишните ми полети към къщи бях носила само гримовите и лаптопа си, тъй като в Уестфилд, Ню Джърси, си имах дрехи. Това пътуване обаче, това последно пътуване, бе наложило заплащането за още два куфара, в които пренасях целия си гардероб. Инициалите върху тях бяха „МК“ за Мона Куинси. По-старите ми куфари още бяха белязани с „МБ“, макар че официално се бях разделила с фамилията Бърман още преди четири години.

– Дано си дошъл с пикапа – казах на Бен. – Купих някои неща от Калифорния.

Той се засмя.

– Не се и съмнявам. С пикапа съм. А може би ще се наложи да използваме услугите на хамалска фирма?

– Ха-ха. Много смешно. Е, може би.

Спряхме и зачакахме. Облегнах се на него, отчасти защото обичах да го чувствам до себе си – строен и силен, – и отчасти защото ми харесваше да демонстрирам на останалите жени, които чакаха багажа си, че точно този мъж си е само мой.

Той преметна ръка през кръста ми и ме целуна по косата.

– Е, какво е положението там?

Бях издала книгата си преди четири години, след като бившият ми съпруг ме беше напуснал. Заради друга жена, разбира се – по-млада, руса и с френски произход. По онова време още бях писателка на исторически любовни романи, и то доста успешна, но открих, че копчето ми за щастливи завършеци беше заяло на изключена позиция. Затова в крайна сметка сътворих напълно неисторически, нелюбовен роман за жена на определена възраст – като моята, – която бива изоставена от смотания си съпруг – като моя, – но накрая намира щастието. Казваше се „По-добре ми е без теб“ и не само че се превърна в бестселър и спечели няколко награди, а отгоре на всичко една много прочута холивудска персона я избра за филмова адаптация.

Тази работа с адаптацията отне доста време. След като подписахме документите и получих първия си чек, с Антъни, асистента ми, за нула време измайсторихме страхотен сценарий и го изпратихме на Много прочутата холивудска персона. Той го прочете, хареса го и незабавно насочи вниманието си към съвършено друг проект. Затова аз продължих с писането и се съсредоточих върху отглеждането на трите ми дъщери, в общи линии връщайки се към живота, който бях водила някога.

И тогава, преди осемнайсет месеца, получих Обаждането. От Холивуд. Проявявах ли интерес да напиша нов сценарий по „По-добре ми е без теб“? Имах ли желание да се преместя в Лос

Анджелис за период от поне шест месеца, за да работя съвместно с „екипа“?

Ами... да.

Много прочутата холивудска персона ми беше намерил продуцент, режисьор и двама опитни сценариста, които искаха да работя с тях. Били прегледали моя сценарий няколко пъти и в крайна сметка стигнали до заключение, че имал пропуски, но пък ме искали „на борда“. Имах ли готовност да се кача „на борда“?

Да!

И така се озовах в земята на Красивите хора.

Потърках главата си в рамото му.

– Няма да разбере нищо поне още няколко месеца. На онова място съществува едно чудновато явление, наречено *подготвителен ад*, където сценариите често попадат. Ако моят успее да се добере до върха на купчината, може би ще има шанс да се превърне във филм.

Той се засмя.

– Странна работа.

– О, Бен, нямаш представа колко е странна.

Куфарите ми се появиха един по един. Бен, какъвто си беше галантен, дори не потрепна, докато ги сваляше от багажната лента. После привика един от служителите на летището, който подреди старателно всичкия ми багаж върху продълговатата количка и ни последва до паркинга, където натовари куфарите ми в багажника на пикапа и прие дискретно подадения му от Бен бакшиш.

Последно се бях прибираща преди три месеца, за двайсет и четвъртия рожден ден на сина на Бен, Дейвид. Бях успяла да завлека две от трите ми дъщери с мен и всички си прекарахме страхотно. Бен лети до Ел Ей преди три седмици и двамата прекарахме уикенда в голо къпане пред погледите на цял централен Лос Анджелис. Оттогава не се бяхме виждали.

– Е – подхванах аз, като излязохме на булеварда, – да хапнем ли някъде, или направо да се прибираме вкъщи и да се мятаме в леглото?

Той се засмя. Зъбите му бяха леко криви. И слава Богу – ако беше напълно свършен, нямаше да го понеса. И бездруго тъмната му коса, удивително сините му очи и трапчинките му бяха почти съкрушителни. Почти.

– Мисля – отвърна Бен, – че и други хора нямат търпение да те посрещнат вкъщи.

Вероятно беше прав. Но не ставаше въпрос за децата ми, които се бяха пръснали в различни колежи по Източното крайбрежие. Макар и да бяха достатъчно близо, че да се приберат у дома през седмицата, дори само за ден, за да видят обичната си майка, и трите бяха отклонили поканата ми, заявявайки, че ще ми се порадват през уикенда. Не им се сърдех. Все пак вече бяха в колежа. Възрастни хора със свой собствен живот.

И все пак...

– Патриша? – предположих аз.

Бен кимна.

– И Антъни. Много му липсваш. Лили също си е наумила нещо.

Това не беше добре.

Лили Мартел беше седемдесет и осем годишната сестра на баща ми и моя любима леля и кръстница. Живееше с мен, откакто продаде апартамента си в Парк Слоуп – за щастие преди очакваната извънземна инвазия, която щеше да предизвика нечуван спад в цените на бруклинския пазар на недвижими имоти. Между другото, извънземните така и не атакуваха, и понастоящем леля ми е богатата жена. По една случайност беше изникнала на прага ми точно в деня, когато Брайън ми беше сервира новината, че ме напуска. Лили се появи като знак от съдбата и въобще не си тръгна. Позицията ѝ в дома ми е не-регламентирана и променлива. През последните няколко месе-

ца удържа фронта, докато ме нямаше – грижи се за момичетата, когато се прибираха вкъщи, както и за кучето и множеството ни котки. Тази уговорка се оказа изгодна за всички ни. За сметка на това Лили беше успяла да се забърка с няколко – как да се изразя? – съмнителни политически организации от Уестфилд. Едната отхвърляше идеята за централизирано правителство и ратуваше за автономни градове държави. Друга пък водеше борба за преразпределение на общинското имущество. Вечно се боях, че може да я тикнат в затвора или най-малкото да я поставят под наблюдение.

Въздъгнах.

– Хмм. Е, добре. Ще поздравим всички, ще изслушаме Лили и после ще се потъркаляме в леглото. Става ли?

Той надникна към мен.

– Ах, госпожице Куинси, да не би случайно да загатвате, че съм ви липсвал?

– Бен, през изминалата година и половина похарчих цяло състояние в полети, само и само да се виждаме. Преди да замина, прекарвахме заедно почти всяка нощ.

– Знаех си – въздъгна той, клатейки глава. – Обичаш ме само заради тялото ми.

Разсмях се.

– Да. И сърцето. И душата.

– Хм, това вече е друго нещо. Знаеш ли... мислех си...

– О, Бен, това ти носи само неприятности.

– Да, да, така си е. Но си мислех, че двамата с теб може би трябва... сещаш се... да поговорим за брак.

Нещо сякаш ме блъсна в стомаха и секна дъха ми за момент.

– Между нас двамата? – попитах накрая.

Той изруга тихо. Нямаше този навик.

– Съжалявам. Трябваше да изчакам. Трябваше да ти падна на коляно или нещо подобно.

– Не. Недей да съжаляваш. Просто...

Просто какво?

– Бен, двамата с теб се разбираме отлично.

– Знам. Но не смяташ ли, че е време? Да предприемем следващата стъпка? Виж, това не е справедливо спрямо теб. Знам колко си уморена след полет. Но просто си помисли, става ли? Ще го обсъдим по-късно. – Той ми стрелна един от онези негови погледи, които караха коленете ми да омекват. – Може би след като се потъркаляме в леглото?

Кимнах. Последното моментално ми върна доброто настроение.

Идеята за брака обаче не ми допадна особено. Веднъж вече се бях омъжвала. Продължи двацет години. И изобщо не ми се искаше да го преживявам отново.

– Скъпи, прибрах се! – викнах от вратата.

Тишина. Наистина ли си бях въобразявала, че дъщерите ми ще се съберат и ще ми спретнат изненадващо посрещане с балони, конфети и скромна духов оркестър?

Ами, всъщност да.

Тръгнах от кухнята и направих обиколка на първия етаж. Нищо не се беше променило от последното ми идване. Фоайето беше широко и приветливо, стените му бяха украсени с изискани картини, а старинният слонски крак изпълняваше чинно ролята си на поставка за чадъри. Всекидневната ми представляваше ненаатрапчива трибуна на стилни, съдържано елегантни произведения на абстрактното изкуство. Камината излъчваше спокойно достолепие; завесите се спускаха на меки дипли, докосвайки леко лъскавия паркет. Надникнах в трапезарията – полирано дърво, пастелни цветове. Тук очевидно живееше жена с изтънчен вкус. Преуспяла, изискана дама, която с радост се завръщаше у дома.

Дама, на която ѝ се искаше да види балони и поне малко конфети.

– Фред? – провикнах се и заброих наум. Три... две... едно...

Голдън ретривърът ми влетя в коридора откъм стълбището за горния етаж с увиснал от устата език и доволно размахана опашка. Със старостта Фред бе започнал да изкуфява – не че като млад се беше откроявал с бляскав ум. За сметка на това винаги се радваше да ме види и поне на неговата усмихната муцуна винаги можех да разчитам, макар и да му бяха нужни няколко минути да включи коя съм.

Изпълнихме обичайния си ритуал – чесане по главата, мъничко зад ушите, а за финал едно хубаво дръгнене по корема. Фред облиза лицето ми за последно и се отправи към кухнята, оставяйки ме сама в смълчаното, елегантно фоайе на дома ми.

Бен влезе през вратата с първата партида куфари.

– Дай да ти помогна – казах аз.

Той поклати глава.

– Няма нужда, ще се справя. Днес пропуснах фитнеса. Това ще ми дойде като тренировка.

Последвах го до горния етаж и се заех да разопаковам багажа си. Огледах дрехите, които си бях купила от Калифорния – леки разкроени поли, широки ленени туники, сандали с тънки каишки. Всичките напълно безполезни за Ню Джърси посред ноември. Къде ми беше акълът?

Чух нечии гласове. След няколко секунди Фред се разжавка щастливо. Затичах се към долния етаж.

Двете ми най-добри приятелки на земята вече бяха в кухнята. Патриша Кармайкъл, хладнокръвна, ослепителна, вечно елегантна, беше грабнала каната за мартини и шише водка „Грей Гус“. Марша-Марша, моя съседка от не знам колко години, разопаковаше парче сирене. Надуших прясно опечен хляб от „Бетингърс“. Тези двечките знаеха как да ми спретнат парти за добре дошла.

Патриша ме посрещна с бърза прегръдка и целувка по бузата. Марша-Марша се хвърли на врата ми и не ме пусна дълго време.

– Много ми липсваше – подсмъркна тя. Истинското ѝ име беше Марша Риоло, но бившата ми зълва беше известна с прякора Марша Кучката, затова скъпата ми приятелка и съседка се беше превърнала в Марша-Марша и от толкова време я наричах така, че не можех да си я представя с друго име. Беше дребничка, тъмна и прелестна.

– И ти много ми липсваше – отвърнах ѝ аз.

Патриша ми подаде охладена чаша за мартини, пълна точно до ръба.

– Не беше ли тук преди няколко седмици? – попита тя, вирвайки вежда.

Хванах чашата за столчето.

– Преди три месеца. И то само за пет дни. Но този път се връщам за постоянно. Друго е.

Марша-Марша кимна.

– Да. – Тя вдигна чашата си. – Да приемем за официалното ти завръщане!

Чукнахме се и отпихме от мартинито. Както винаги, първата глътка водка ме блъсна в гърлото, но втората беше мека като олио. Гризнах малко сирене и опитах багетата, намазана със смокинов конфитюр.

Патриша се подсмихна самодоволно.

– Току-що пратих съобщение на Антъни. Оставя всичко и тръгва насам. Лили също. Каза, че вече пътувала и нямала търпение да те види. Срегнах Бен отвън. Чувствам се сякаш събирам членовете на разпаднала се музикална банда.

В този момент Бен се появи с още една порция от багажа ми и се усмихна на Патриша.

– Охлади една такава чашка и за мен – провикна се, минавайки през кухнята.

Затворих очи и позволих на още глътка студена водка да се стече бавно по гърлото ми.

Антъни влетя през задната врата. Беше отметнал златистата си коса от високото чело с изкуствен бронзов тен и лицето му грееше от радост. Той е страшно привлекателен мъж, а обратната му резба беше тайното оръжие на всичките ми любовни сцени – благодарение на него познавах в детайли мъжкия поглед върху сексуалното удоволствие, и то и от страна на даряващия, и от страна на получаващия.

Антъни Уд беше мой служител, но най-вече – мой приятел, пръв читател на всичките ми писания и мой най-ревностен почитател. Бях го поканила да дойде в Калифорния с мен, но двамата с партньора му Виктор току-що си бяха купили къща и на Антъни не му се искаше да е далеч от любимия си. Затова беше останал в Ню Джърси, но ми помагаше доста и от новия си дом. Макар и често да се чувахме по телефона, не го бях виждала на живо от почти шест месеца.

Той ме целуна по двете бузи, направи същото с Патриша и Марша-Марша и взе пълната чаша, която Патриша му подаде.

– Толкова се радвам, че вече си у дома – каза той, отпивайки мартини. – Нужно ми е малко вълнение.

Вдигнах вежда.

– И по какъв начин точно аз ще ти подсигурия вълнение?

Той сви рамене.

– Не точно ти. Животът ти е леко скучноват. Но при наличието на дъщерите ти и Лили не може да не се случи нещо вълнуващо.

Не споменах факта, че Бен ми беше предложил брак. Знаех, че и тримата щяха да подскочат до небето от щастие. В стомаха ми обаче се беше загнездило нещо дребно и остро, което се опитвах, доста неуспешно, да прогоня от мислите си.

Бен влезе в кухнята, кимна на Антъни, грабна последната чаша с мартини от плота и я вдигна.

– Добре дошла, Мона, най-сладката, сексапилна жена на света. – Всички пихме. Чашата ми беше почти празна и тъкмо се канех да си поискам втора от Патриша, когато леля Лили влетя през кухненската врата, последвана от много чаровен господин на неопределена възраст – вероятно между шейсет и осемдесет, – облечен в тъмен костюм, тъмносиня риза и бледорозова вратовръзка.

– Мона – викна Лили с отворени ръце. Станах да я прегърна, стараяйки се да прикрия изумлението си.

Не бях говорила с леля Лили по скайп или друго средство, чрез което можеше да се гледаме една друга, а при последното ми прибиране, тя беше заминала за Бруклин, така че не я бях виждала от месеци. От дама с облика на мис Марпъл* – с накъдрена бяла коса и плетена жилетка – се беше трансформирала в бляскаво момиче. Прическата ѝ беше къса, но вместо обичайния ореол от меки къдрици, сега косата ѝ беше подстригана почти до кожа и права, като тази на Джуди Денч. Носеше пъстроцветен плетен шал, драматично праметнат през раменете, под който се беше пременила с дълга червена туника и тъмни дънки, пъхнати в бледосиви ботушки. Едрите златни ланци около врата ѝ и широката златна гривна на едната ѝ ръка допълваха шикозния ѝ вид.

– Лельо Лили – скалъпих накрая, – какво ти се е случило?

Тя се усмихна. Носеше ярко червило и дебел слой спирала за мигли.

– Винсънт. Мона, запознай се с Винсънт де Матриано. Вини, скъпи мой, това е Мона.

Вини Скъпи мой се поклони над ръката ми и пророни нещо, което не успях да чуя, защото мозъкът ми се канеше да избухне.

Де Матриано? Вини де Матриано? Като в Джоуи де Матриано, по прякор Двете обувки? Прочутият мафиотски бос, който по една случайност беше бащата на добрия приятел на Лили Джо де Матриано, също толкова прочут мафиотски бос?

Леля Лили тръгна из стаята, представяйки кавалера си на

* Персонаж от криминалните романи и разкази на Агата Кристи – Бел. прев.

всички. Патриша, която би проявила неизменна вежливост дори към някой от доверениците на Хитлер, се усмихваше очарователно. Марша-Марша превключи на италиански режим, раздавайки целувки и размахвайки ръце в артистични жестове. Антъни опитваше да задържи очите си в орбитите им. На няколко пъти погледнах към Бен, ако не за друго, то поне за морална подкрепа. Той обаче излъчваше невъзмутимо спокойствие и аз се постарах да прихвана поне част от него.

Джо де Матриано беше запознал Лили с Вини. Естествено. Вини и Джоуи Двете обувки бяха братя, както ни обясни ухилена до уши Лили.

Антъни не стърпя любопитството си.

– И ти ли си в семейния бизнес? – попита.

Затворих очи от ужас. Антъни, къде ти е главата?

Той обаче веднага закърпи положението.

– Така де, в бизнеса с обувки.

Вини сви рамене.

– Пенсионирах се. Търговията на дребно никога не ми е била по вкуса. Сега просто се наслаждавам на плодовете от труда си.

Бен се облегна на стола си и кимна с глава.

– Търговията на дребно е тежка работа. Сигурен съм, че си заслужил всяка минута почивка.

Вини му кимна в отговор.

– Именно.

Бен винаги знаеше какво да каже.

Патриша беше забъркала още една кана мартини, разбира се, но аз ѝ отказах, съсредоточавайки вниманието си към Лили. Изглеждаше страхотно – озарена от щастие. Двата с Вини седнаха на масата хванати за ръце и впериха погледи един в друг като тийнейджъри. Лили прие едно питие от Патриша и даде на Вини да си пийне. После се целунаха.

– Та откога казахте, че се познавате? – осмелих се да попитам аз.

Лили запърха с мигли.

– Едва от три месеца. И знам, че не е много, но и двамата с Винсът знаем какво искаме.

– И то е? – подканих я аз.

Тя избухна в момичешки кикот.

– Да се оженим, разбира се! Мона, моля те, ще ми бъдеш ли шаферка?